
**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN.**

Ví dụ cái cửa

<blockquote>Kalama tri ân bạn buithibuukim ghi chép.</blockquote>

[12/10/2021 - 04:08 - buithibuukim]

TRUNG BỘ KINH

BÀI 21. KINH VÍ DỤ CÁI CỬA (Kakacùpama sutta)

Học bằng giấc ngủ là gì? Là trước khi đi ngủ mình đọc cái gì đó, cố nhớ rồi ngủ. Ngủ giấc sáng dậy nó còn sót lại trong đầu. Mà không mấy khi mình biết chuyện đó. Sáng dậy chung quanh tôi có rất nhiều cuốn sổ tay, sổ danh ngôn. Tôi khuyên các vị nên có cuốn danh ngôn để ở đầu giường, rất là tốt. Lâu lắm tôi không mua sách mà cách đây ba bữa tôi dám bỏ ra năm triệu đồng mua bốn cuốn danh ngôn. Danh ngôn nó hay là bởi vì nó hay từng trang một. Hồi sáng tôi thò tay lật như bói Kiều, lật ra một trang trong đó tôi học được câu thích quá: “Chúng ta có hai cách sống: một là share cái happy của mình cho người khác. Hai là mình sympathy cái đau khổ của người khác”. Cả đời nếu mình chỉ sống hai cái đó là đã thành công rồi. Tức là mình có hai thái độ đối với hạnh phúc và đau khổ. Hạnh phúc thì luôn luôn đem chia sẻ cho người khác, và luôn luôn cảm thông nỗi khổ của người khác. Thì đó cũng là nội dung bài Kinh Ví dụ cây cửa này.

Duyên khởi:

Phật ngự tại chùa Kỳ Viên và nhân chuyện một tỷ kheo có tánh tình khó bảo trước những khuyên răn của Đức Phật và đại chúng về việc vị này trong một thời gian dài có những quan hệ mật thiết quá đà với ni chúng.

Nội dung Kinh:

Có thể nói toàn bộ bài Kinh Đức Phật đặc biệt nhấn mạnh hai vấn đề then chốt của cuộc tu, đó là nhịn (nhẫn nại) và thương.

Notes: Nhiều khi mình lo những chuyện cao xa vời vợi mình quên những chuyện gần. Thực ra những cái vĩ đại của đời sống bắt đầu từ những cái đơn giản: ‘nhịn’ đến mức tận cùng cũng thành Phật, ‘cho’ đến mức tận cùng cũng thành Phật, ‘thương’ chúng sanh đến mức tận cùng cũng thành Phật. Mà mình không nghĩ vậy, cứ tối ngày lo Tứ Diệu Đế, Bát Chánh Đạo đâu trên trời. Cái đó nó nằm ngay trong lòng mình chớ không ở đâu xa. Tôi có đọc câu danh ngôn: “Bậc vĩ nhân thật ra hết sức bình thường. Công việc họ làm cũng hết sức bình thường nhưng họ hoàn tất một cách xuất sắc những công việc bình thường đó”. Như bà Theresa bà đã làm một cách phi thường những chuyện bình thường như chăm sóc trẻ em mồ côi, các trại cùi, trại dưỡng lão. Người ta háp hổi bà tới nắm tay, làm dấu Thánh và cầu nguyện. Con nít khóc đêm bà đang đi ngang thấy thì vô ngồi ru dỗ nó. Những nơi lũ lụt bão tố thiên tai bà tới chia sẻ, người ta màn trời chiếu đất bà cũng đến ăn món ăn như người ta, ngủ giống chỗ ngủ của người ta.

Toàn bộ cuộc tu của mình, thoát nghe qua chữ ‘nhẫn’, chữ ‘nhịn’ chữ ‘thương’ thấy nó bình thường. Nhưng thật ra nó là toàn bộ vấn đề then chốt của cuộc tu. Bởi mình phải có nội lực làm sao đó thì mình mới nhịn được. Và trong cái nội lực đó nó bao gồm cả Bát Chánh Đạo, Thất Giác Chi, Tứ

như ý tức, Ngũ căn, Ngũ lực mình mới hoàn tất được chữ ‘nhịn’, chớ không phải là dễ ‘nhịn’ đâu. Có nhiều khi mình đang giận cái gì đó mà mình nghĩ tới chuyện vui thì mình bỏ qua, đó là Hỷ Giác Chi. Hoặc mình nghĩ đến chuyện gì đó để mình coi nhẹ cuộc đời mình buông bỏ nó là Xả Giác Chi. Hoặc mình dùng công việc gì đó để lãng quên nó đó là Cần Giác Chi. Rồi trong lúc tập trung vậy là Tĩnh Giác Chi, Định Giác Chi.

Cho nên, thấy ‘nhịn’ đó chớ là bao gồm đủ thứ trong đó. Hoặc nói một cách ngắn gọn, như mình coi phim thấy một cao thủ võ lâm tung người nhảy qua một bức tường, hoặc họ tránh được cái mũi phi tiêu của đối phương thì mình nghĩ rằng ông chỉ luyện cái đó. Không phải. Ông phải có đủ thứ ông mới làm được chuyện đó. Ông phải lanh mắt, phải có sức khỏe thể nào đó, chân tay phải lanh lẹ thể nào đó, cùng lúc những cái đó nó gom lại mới làm được, mới nhảy qua bờ tường tránh được mũi phi tiêu. Hôm nay mình có được giây phút ngồi nghe Kinh thế này là cũng do nhiều công sức của nhiều người lắm.

Nội dung (tt):

- Phật dạy vị tỷ kheo phải luôn tâm niệm thế nào để mình có thể trở thành một người dễ bảo và sẵn sàng đón nhận những xây dựng từ người khác.

- Về khẩu hành (những hoạt động ngoài miệng), vị tỷ kheo phải có hội đủ 4 điều kiện: đúng lúc, hữu ích, chân thật, hòa nhã. Tức là Ngài đảm bảo rằng nếu mọi người nói với nhau bằng một thứ ngôn ngữ đủ các tiêu chuẩn này là thế giới không có vấn đề.

- Hữu ích là sao? Hữu ích là cái gì hữu ích mới nói.

Tôi biết một chuyện là ở các thiền viện nổi tiếng bên Nhật, bên Miến Điện các thiền sinh được phép không trả lời những câu hỏi của - . Thí dụ mình quen ở ngoài, mình gặp họ đang đi lơ lơ lơ lơ ngoài hành lang: ‘Hôm nay trời đẹp quá ha’ là họ không trả lời. Bởi vì nếu họ nể mình họ trả lời được, người này nể người kia trả lời được thì lát nữa thiền viện như cái chợ. Trong khi thế giới bậc Thánh, mà tôi đọc trong Kinh tôi giật mình. Có rất nhiều lần và vô số lần Đức Phật ngồi yên mà Ngài chưa lên tiếng thì Ngài suy nghĩ thế này: “Nếu ta chưa lên tiếng thì cho đến khi trái đất này bị vỡ bị cháy, chúng tỷ kheo sẽ không dám lên tiếng”.

Vua A Xá Thế vào một đêm trăng sáng vào hầu Phật. Vua được giới thiệu là hôm nay trong khu rừng đó Đức Phật cùng với 1.250 vị tỷ kheo La hán ở trông. Mà vua đi vào tới nơi vua nổi óc. Vua khều ông quan cận thần hỏi bộ tính giết trăm hay sao. Tức là vắng lặng tới mức người ta phải nghĩ bậy. Mà 1.251 người kể cả Ngài hoàn toàn không một tiếng động. Thời Đức Phật, sự yên lặng của hội chúng của Ngài nổi tiếng đến mức trong Kinh kể rất nhiều buổi sáng Đức Phật hoặc là ngài Xá Lợi Phất, ngài Mục Kiền Liên, ngài A Nan, ngài Ca Diếp, ngài Upadi v.v...trên đường đi vào thành khát thực, thỉnh thoảng thấy khi sương sớm còn, các ngài nghĩ ‘Bây giờ có khi còn quá sớm, vào thành dân chúng chưa ngủ dậy hết, thôi mình ghé vào khu vườn này thăm mấy ông du sĩ ngoại đạo. Mà trong Kinh nói nhiều lần và rất nhiều lần Đức Phật hoặc đệ tử của Ngài đi vào trong khu vườn đó, họ đang ngồi nói chuyện tùm năm tùm ba mà gặp Đức Phật thì lúc nào họ cũng nói: ‘Chúng ta hãy im lặng. Vị sa môn và đệ tử của ngài không thích ồn ào’.

Cho nên Đức Phật nói rằng cái hội chúng khi nào mà từng người nói với nhau bằng ngôn ngữ hội đủ bốn tiêu chuẩn: chân thật, hữu ích, đúng thời và hòa nhã thì thế giới không có vấn đề.

Hồi chiều này tôi rất phiền một chuyện. Tôi có nói chuyện với một cô Phật tử, cô nhắc khế một câu đó là sư sống sao đừng để người khác buồn. Tôi rất buồn vì tôi không có ý để cho ai buồn hết, sao họ phải nhắc mình vậy. Thật ra tôi chỉ ham vui chớ không làm ai buồn hết. Vì tôi nghĩ trong đời sống mình có hai cách sống, một là mình share cái hạnh phúc mình cho người khác, Hai là mình tha thứ cái lỗi của người khác. Thường thường tôi cảm thông cái khổ của người khác hơn là tôi share cái hạnh phúc của tôi cho người khác, đó cũng là một cách sống. Rồi cái ngôn ngữ của mình đối với người khác: một là nó chân thật, không nói dối. Cái thứ hai là hữu ích, nó phải xây dựng người ta không bẻ ngang cũng bẻ dọc. Nên nhiều khi tôi phải nói rõ các vị nhiều khi các vị giận tôi các vị biết về đời tư của tôi để duôi gì đó, nhưng phải nói là trong khi nói chuyện điện thoại hoặc trong khi ngồi xe với các vị khi tiện tôi vẫn nói Pháp. Không phải đạo đức giả nhưng tôi nghĩ nếu tôi không nhắc các vị quên mất uống. Chẳng hạn tôi đọc sách thấy gì hay hay tôi đem ra tôi nói. Tôi phải nói là may mắn cho ai trong ngày gọi phone tôi ngay lúc tôi vừa đọc xong một cuốn sách. Là vì sau đó

tôi quên mất tiêu. Khi nào đụng chuyện tôi mới nhớ. May mắn là vì lúc đó ai mà gặp tôi là tôi nói nghe đã lắm. Cho nên mình gặp nhau đem lại cho nhau lợi ích. Nếu không đem lại cho nhau tiền bạc thì hãy mang lại cho nhau cái gì đó về tinh thần. Nhiều khi trong một câu hát vu vơ nó làm cho tôi vui tôi thấy nó cũng hay chớ đừng nói chỉ một câu danh ngôn hay Phật Pháp. Nhạc ông Trịnh Công Sơn tại sao tôi thích vì nhạc của ông cho tôi nhiều cái hay lắm. Như bữa hôm chúa nhật tôi giảng lấy câu nhạc ông ra. Cái câu ‘Tìm em tôi tìm, tìm đêm chưa từng, tìm ngày tinh khôi’, tôi thấy giống Phật Pháp quá. ‘Tìm đêm chưa từng’: thiết tình trong đời này hông có đêm nào ta từng trải qua hết, một đêm nó chỉ một lần trong đời mình thôi. Người ta nói không có nỗi khổ nào giống nỗi khổ nào và không có nụ cười nào giống nụ cười nào. Không biết ông có nghiên cứu Vi Diệu Pháp không mà ông viết cái câu rất là hay: ‘Tìm đêm chưa từng. Tìm ngày tinh khôi’. Ngày tinh khôi là ngày mới mẻ chưa từng có. Mà thiết, tất cả mọi thứ đều hoàn toàn mới. Cho nên người ta nói nếu mình không thể đổi đời qua một kiếp sống mới thì mình có thể xem mỗi một ngày là một ngày mới, sang trang mới. Nói theo Vi Diệu Pháp mỗi một hơi thở ra vào nó đã là một sức sống rồi.

Nội dung (tt):

Vị tỷ kheo nên tâm niệm ta sẽ nuôi lớn bốn câu thần chú trong từng ngày từng đêm. Thế giới này vô cùng rộng lớn không của riêng ai và không có một buồn vui nào lại chẳng liên quan đến người khác, nên một mối quan hệ tốt với tha nhân chính là một sự hoàn thiện cho mình.

Notes: Như cô Thủy hay lý luận nói tôi là khó quá, khó nhìn. Tôi cũng phải nói rằng tôi khó nhìn, nhưng tôi vẫn tâm niệm bài Kinh Cây Cưa : thế giới này rất là rộng lớn nhưng có một điều chúng ta phải nhìn nhận là không có hạnh phúc nào mà không liên quan đến người khác. Ví dụ một sớm mai hông nào đó quý vị thức dậy, các vị biết rằng 7 tỉ người trên thế giới không còn ai sống hết, còn một mình quý vị thôi. Ngay lúc đó các vị biết là đang là chủ một gia tài rất lớn, tất cả lầu đài vàng bạc thì các vị có vui không? Không có vui! Mà như vậy mới vui: chẳng thà bảy tỉ người cứ sống bình thường, mỗi giờ mình chỉ kiếm được 8 đồng thôi, mà một ngày làm 6 tiếng, nhưng chiều nay mình sẽ đi shopping, cuối tuần sẽ đi ăn uống ở đâu đó, sẽ gặp gỡ ai đó ở một nơi nào đó. Thì lúc bấy giờ cái hạnh phúc mới là hạnh phúc. Ngày nào trong quan hệ mình đối với người khác có vấn đề nghĩa là hạnh phúc mình đang có vấn đề. Phải luôn tâm niệm rằng thế giới này mênh mông và không có một buồn vui nào của mình không liên quan tới người khác. Vậy thì trong mối quan hệ với người khác ta hãy làm cho nó tốt hơn. Dù sao đi nữa nói theo tục để khi chúng ta mất đi rồi, trên đời này chúng ta không còn gì lại ngoài tấm mộ bia. Ai là người dựng tấm mộ bia cho mình đó là người thương mình. Tức là cái mà kéo mình lại với cuộc đời này chính là tình thương. Còn tôi không cần mộ bia, tôi thiêu, cho nên tôi sống không cần ai thương tôi hết, tôi chỉ quan tâm thương người ta thôi (cười).

BÀI KINH 22. KINH VÍ DỤ CON RẮN (Alagaddupamasuttam)

Duyên khởi:

Phật ngự tại Kỳ Viên và Pháp thoại này được Đức Phật thuyết giảng cho chư tỷ kheo nhân trong số các vị có người cho rằng những gì Đức Phật cảm chế trong giáo Pháp Ngài chỉ có một giá trị hữu hạn. Nói vậy có nghĩa là vị tỷ kheo này nghi ngờ lý tưởng giải thoát trong Giáo Pháp của Đức Phật.

Notes:

Cái quan trọng của bài Kinh này, tức là các vị còn nhớ bốn pháp môn Vô sở úy của Đức Phật không? Mình đọc sử lơ mơ mình thấy Ngài là một ông vua bỏ đi tu, rồi có chung quanh mấy trăm ông sư vậy là cũng ngon lành rồi, đời sống được an ổn. Không phải! Ngài thường xuyên đi hoằng Pháp ở rất nhiều nơi, Ngài còn xuất hiện ở những chỗ chỉ toàn Dạ xoa không thôi, xuất hiện những chỗ toàn là chư Thiên Dạ giới, hoặc những chỗ toàn là Phạm thiên. Ở cõi người này mình bước vào cái hội chúng, thí dụ giờ mình qua Paris hoặc qua bên Úc nói chuyện, ở Pháp Luân này thì mình biết rõ ai là ai. Nhưng mình qua nước ngoài rồi thì mình không biết trong hội chúng đó ai là cộng sản, ai là quốc gia, ai là Thiên Chúa ai là Đạo Phật. Rồi ai có cảm tình với mình, ai có nhã ý với mình, ai là người trí thức ai là thất học mình không biết. Đàng này Đức Phật xuất hiện trong những hội chúng mà gặp mình là mình run, đó là hội chúng của chư Thiên. Các vị biết chư Thiên họ có khả năng biết tâm của mình. Trong đó có những bậc Tổ sư họ học hành nhiều đời nhiều kiếp lắm. Trong hàng Thiên chúng đủ thứ đủ loại trong đó, chưa kể còn có Phạm Thiên là thế giới của

những vị không có phiền não. Phiền não của họ là phiền não tiềm miên, ngủ ngầm thôi. Nên trên căn bản đó là một hội chúng cực kỳ thanh tịnh, không tham không sân không si, mà toàn những vị thần thông, những vị có khả năng nhập định. Tuổi thọ họ rất là lâu, ít nhất là cõi Sơ thiên cũng 1/3 đại kiếp. Còn nhiều, cõi Phi tướng phi phi tướng là cõi Vô sắc mình không nói, chớ còn cõi hữu sắc, có hình dáng, có material là cõi Sắc Cứu cánh trong Ngũ tịnh cư thì họ sống tới 32.000 đại kiếp. Nhưng đó là cõi Thánh, còn những cõi Tứ thiên có phàm nhân ở đó có những người tà kiến họ rất là giỏi, họ giỏi cực kỳ.

Ngài xuất hiện ở đó thì Ngài không thể nói lơ mơ như mình được. Trong hội chúng Phạm thiên cái nào mình không biết thì họ biết mình không biết. Cho nên Đức Phật nói: “Sở dĩ ta mạnh dạn xuất hiện ở tất cả tám hội chúng: hội chúng Phạm Thiên, hội chúng Ngu Ma Vương, hội chúng Sa môn, hội chúng Bà la môn, hội chúng chư Thiên và hội chúng loài người mà ta cảm thấy không sợ hãi là bởi vì ta thành tựu bốn pháp Vô sở úy. Cái điều nào ta nói nên bỏ thì cả tam giới này không ai nói ngược được. Điều nào cần chứng ngộ thì Như Lai đã chứng ngộ, không có điều gì mà Như Lai chưa chứng ngộ. Điều thứ ba là Giáo Pháp của ta là Giáo Pháp hướng thượng, không ai có thể phủ nhận giá trị hướng thượng đó trong giáo pháp của Như Lai. Điều thứ tư là những gì cần phải được đoạn trừ thì Như Lai đã đoạn trừ”.

Chúng đạt tất cả những gì cần chứng đạt. Đoạn trừ tất cả những gì cần đoạn trừ. Phủ nhận tất cả những gì cần phủ nhận và Giáo Pháp này có một nội dung hướng thượng mà không có một Giáo Pháp thứ hai có nội dung giống như vậy trừ một vị Phật khác, mà chuyện đó không có cùng lúc. Thì vị tỷ kheo này nói rằng những gì Đức Phật cấm, những gì Ngài khuyên nên bỏ thật ra nó chỉ có giá trị trong thời điểm nào đó thôi. Mà các vị nghe câu đó không có gì dễ sợ chớ thật ra nó dễ sợ lắm. Vì nếu cách nói đó mà duy trì cho đến bây giờ thì sao?

Thí dụ bây giờ tôi buồn tôi không giữ giới. Với cái giới cấm không gần đàn bà thì tôi qua Mỹ trong điều kiện thoải mái vậy thì đại gì tôi giữ giới đó, thì sao? Hồi xưa Đức Phật cấm, Đức Phật khuyên mình bỏ mà mình không chịu bỏ, mình nói tại cái thời của Ngài như vậy. Nói vậy nghe qua thì bình thường nhưng nếu vậy thì toàn bộ cái Đạo của Ngài sẽ đi theo chiều hướng nào? Bởi cái nào Ngài đã kêu tránh là nó có lý do Ngài mới kêu tránh mà mình không có hiểu.

Trong Kinh Đức Phật nói có ba thứ, bài Kinh rất đặc biệt, nếu một người không phải cư sĩ đọc bài Kinh đó sẽ không thấm. Nhưng có từng đi tu, từng tha thiết với Giáo Pháp Đức Phật, từng tha thiết với lý tưởng giải thoát thì sẽ thấy rằng bài Kinh đó rất là dễ sợ, bài Kinh nói chuyện rất là kỳ cục. Một người ngoại Đạo nghe sẽ không hiểu sao Đức Phật dạy kỳ cục vậy. Ngài nói mặt trăng và mặt trời lúc nào cũng tồn tại như vậy mà chỉ người ta không thấy thôi. Là vì sao? Vì nhiều nguyên nhân: một là bị mây che. Mặt trăng mặt trời ở một nơi, mây thì ở một nẻo không mắc mớ gì nhau. Nhưng thật ra vì mây che nên người ta không thấy mặt trăng mặt trời. Vì sương mù che, vì bụi bặm tung lên người ta cũng không thấy mặt trăng mặt trời. Hoặc vì một vị chư thiên, một vị thọ thần, một đạo sĩ có thần thông họ dùng thần thông họ che mình cũng không thấy.

Cũng vậy trong đời tu một vị tỷ kheo mắc vào ba cái này thì sẽ không thấy Giáo Pháp của Như Lai. Ngài nói vị tỷ kheo tuyệt đối không dính líu tới phụ nữ, tuyệt đối! Thứ hai vị tỷ kheo không

Nội dung Kinh:

Đức Phật dạy rằng những gì Ngài đã tuyên bố về sự nguy hiểm của ngũ trần vĩnh viễn là một chân lý không thể phủ nhận: ngũ trần như khúc xương khô, như xác chết ngoài biển, như loại cá độc, như cây đuốc ngược gió, như món đồ mượn ...

- Tại sao nói ngũ trần như khúc xương khô? Con chó nó gặm xương, khúc xương không còn gì để ăn mà nó bỏ thì nó tiếc, nó gặm hoài mà không được gì hết. Mình cũng vậy, ở trong đời sống mình tưởng là đã được thỏa mãn nhưng thực ra không thỏa mãn.

- Ngũ trần như cây đuốc ngược gió. Cây đuốc ngược gió thì mình biết rồi, càng hưởng thì càng chết. Theo mô tả của Đức Phật thì đời sống mình giống như cây nến. Mình càng hưởng thụ thì đời mình càng ngắn.

- Rồi ngũ trần như trái độc? Có đi rừng mới biết cái gì màu mè nhiều cái đó thường có vấn đề. Con rắn màu nhiều là con rắn độc. Con nhện hình thù càng lạ càng độc. Nắm lạ thường nắm độc. Nắm mình ăn thường cái màu nó không đẹp, nhìn rất bình thường như nắm rơm, nắm môi, nắm đồng cô,

nắm mèo (mộc nhĩ: lỗ tai cây), nắm chàm, nắm dai. Nhưng có nhiều nắm đẹp lắm mà quát vô là chết.

- Còn ngũ trần như đồ mượn là sao? Mượn là phải trả. Tất cả cái gì hôm nay chúng ta đầu tư thì cái quan hệ của nó với chúng ta nó mong manh lắm, mặc dù chúng ta dành cho nó rất nhiều công sức thời gian và sự mệt mỏi về trí óc, về sức khỏe. Tôi từng nghe những bà vợ ông chồng kể về cuộc hôn nhân rất thành công của họ, nhưng hồng lĩ tôi hỏi nhỏ họ một câu: trong chừng đó thôi you có bao giờ tưởng tượng hạnh phúc như vậy nó chỉ là một ca khúc trá hình thôi. Đang thương nhau mà tình cờ bữa nay sao về trễ, hay đi đồ xăng tình cờ thấy bà dắt tay thẳng cha đó thì mấy chục năm coi như huê vốn. Nói ‘nắm tay có 5 phút mà dữ vậy, mình thì 40 năm’. Không có đâu, nắm phút là đủ đốt cháy 40 năm kia rồi. ‘Đồ mượn’ là vậy, nó mong manh lắm.

Nội dung (tt):

-Phật nói kể cả tri kiến về Chánh Pháp nếu không khéo cũng vẫn là một chướng ngại cho người tu học, thậm chí có thể trở thành con rắn độc cho người sở hữu nó. Ngài dạy người ngu học Pháp cũng giống như không phải thầy bắt rắn lại đi bắt rắn. Ngài xác định Đạo Ngài như chiếc bè qua sông, qua sông rồi bè phải được bỏ lại bên bờ. Mọi ôm ấp chỉ là những hệ lụy không cần thiết.

Qua đoạn Kinh này chúng ta gọi nhớ đến một danh ngôn: ‘Người thông tuệ thường đùa giỡn với lương tri’. Có hiểu không? Phật nói người ngu học giáo pháp cũng giống như người không biết về rắn mà đi bắt rắn. Phật Pháp mà học không khéo nó cho phép mình dễ duôi nhiều hơn. Trong Kinh có những câu mà người dễ duôi họ khoái: Kẻ ngoại Đạo tinh tấn không bằng đệ tử của Như Lai mà dễ duôi. Mà thật ra chữ ‘dễ duôi’ của Ngài là đến mức nào. Đức Phật nói rằng:

“Chưa là Thánh nhân thì đừng tin tâm mình”.

Phải nói rằng một chút thông tuệ tự mình cho phép mình một ít thì được chớ nhiều quá gọi là tay lỡ nhúng chàm. Có một chuyện tôi phải nhận rằng đời tu có cái may mắn mà cũng có cái rủi. Nếu may mắn bắt đầu tu mình có Tâm có Úy thì suốt đời dễ có Tâm Úy. Nếu mình đã trót dễ duôi rồi thì trong các Pháp, Pháp thiện, Tâm Úy thì có tấn (đức tin) nếu nó không có mình ráng học giỏi, khi mình hiểu được nhiều mình sẽ có niềm tin. Tinh tấn, từ bi, trí tuệ, cái gì cũng có thể nuôi dưỡng được. Nhưng Tâm Úy thì khó. Thí dụ đối với những việc bất thiện tôi có Úy chớ không Tâm. Phải nói thiệt, không phải tôi không biết liêm sĩ nhưng mà có một số Giới, tôi nghĩ tôi sợ bị đọa chớ thẹn thì tôi không thẹn.

Nội dung (tt):

Và cuối cùng, Đức Phật đúc kết vấn đề rằng không cứ gì phải nói đến chuyện tu thiện trừ ác. Tức là không chỉ riêng chuyện làm lành lánh dữ không, mà mọi sự hiện hữu của năm uẩn cũng đều cần được từ bỏ ngay trong chính mỗi tâm niệm của người tu học. Sự chối bỏ ngũ trần chỉ là một bước tiến, sự chối bỏ ôm ấp tri kiến giải thoát cũng chỉ là một tri kiến. Và trên hết chúng ta hoàn toàn không có một lý do gì để tiếp tục sanh tử.

Bài Kinh Ví dụ con rắn này, nguyên nhân do có một ông tỳ kheo nói rằng những gì Đức Phật cảm chỉ là hữu hạn, là giai đoạn nào đó thôi. Nên Ngài triển khai nó rộng ra. Ngài nói rằng không phải chỉ vậy mà tất cả những gì Ngài kêu bỏ thì nó vĩnh viễn là những điều cần phải được từ bỏ. Những gì cần phải được từ bỏ là:

1. Sự hưởng thụ năm trần cảnh đều phải được từ bỏ.

2. Học hỏi Phật Pháp biết được những điều hay lẽ phải thì cái sự đam mê trong kiến thức đó cũng là điều cần phải từ bỏ.

3. Trên hết, sự hiện hữu của xác thân này cũng là điều cần phải từ bỏ, chớ chưa nói đến thiện hay ác. Sự hiện hữu của nó cũng là điều cần phải từ bỏ. Có lần Ngài nói (Tương Ưng Bộ Kinh):

“Này chư tỳ kheo, giống như phân, dầu chỉ là một miếng nhỏ xíu cũng không nên giữ lại trên bàn tay mình”.

Ngài nói rằng một người nên nhàm chán sanh tử, chỉ là sự hiện hữu của một chút gì đó cũng cần phải được từ bỏ. Minh nói ‘Ồ cõi người này tham dục phiền não, ngũ trần nó bày bày bê bối thì bỏ đã đành rồi, mà sanh về Phạm Thiên sống mấy chục ngàn đại kiếp vậy thì đã quá’. Nhưng Đức Phật nói: Không! Bởi vì sao? Vì nó hết thì nó trở lại nữa. Học Phật Pháp không tới nơi thì nói rằng Đạo Phật bị quan, nói đời là bể khổ. Không phải vậy. Đức Phật nói đời này một vị tỳ kheo muốn tu học

một cách trọn vẹn phải thấy rõ đời này có hạnh phúc. Ngài nói rằng vị tỳ kheo muốn giải thoát phải thấy rõ vị ngọt của đời sống nhưng cũng phải thấy rõ vị đắng của đời sống, thấy rõ con đường để thoát ly ra khỏi dòng sanh tử. Cho nên một sự tồn tại nhỏ xíu của mình, một sự tồn tại vi tế cho đến mấy đi nữa, ở một cảnh giới cao cấp đến mấy đi nữa thì nó vẫn là điều cần phải từ bỏ. Ngài nhắc lại mỗi thứ hiện hữu đối với chúng ta giống như một con rắn. Đã là rắn thì chúng ta cần bỏ.

Trong Kinh ví dụ như có một ông nông dân cầm cái nôm đi thì thấy chỗ nước có một con cá đang quậy sinh, ông lấy cái nôm chụp lên, thò tay vô bắt. Khi ông thò tay vô để nắm con cá lôi ra thì ông biết đó không phải con cá mà là con rắn. Con rắn đó cái đầu hình tam giác. Ông biết đó là rắn độc ông nắm tay ông vụt. Kinh nói người nông dân đó tượng trưng cho người hành giả tu Tứ Niệm Xứ. Con rắn tượng trưng cho Danh Sắc của mình. Mình nghĩ đó là con cá, kiếm cá mình bắt mà thật ra đó là con rắn.

Trên đời này cái gì làm chúng ta khổ? Đó chính là những cái làm cho ta thương nhứt thích nhứt. Các vị về nằm đêm suy nghĩ coi phải vậy không. Cái gì làm cho quý vị khổ nhứt thì đó là những cái làm quý vị thương nhứt. Thí dụ quý vị nói bà A bà B ở chợ chửi tôi, bà đó đâu phải là người tôi thương nhưng bà chửi tôi bà làm tôi khổ? Quý vị nghĩ lại đi, không phải bà A bà B đó làm quý vị khổ, mà chính cái danh dự của quý vị làm quý vị khổ. Có hiểu không? Bởi vì mình thương cái tôi của mình quá, thương cái bản ngã của mình quá. Chính vì mình thương nó quá nên khi người ta đụng đến mình, mình thấy khổ. Hoặc hỏi: ‘Con rắn nó cắn tôi, tôi đâu có thương con rắn nhưng con rắn làm tôi khổ mà sao sư nói vậy?’ Tôi nói: “Bậy, cái thân của cô, cô thương nó nhứt, nên khi cô bị rắn cắn cô khổ. Chớ nếu con rắn nó cắn người khác cô có khổ không? Không. Bởi vì người khác đối với cô là không vấn đề. Nhưng nếu đó là chồng cô, hoặc con của cô, người thân của cô, bạn bè của cô thì cô mới khổ. Chớ nếu con rắn nó cắn ai đó thì mắc mớ gì cô đâu, bản thân con rắn không phải là cái làm mình khổ, mà vấn đề là con rắn cắn ai’.

Cho nên cái gì làm mình khổ nhứt, chính là cái mình thương nhứt, cái mình invest, đầu tư cho nó nhiều nhứt, tôi dám nói như vậy. Ai trên đời này cũng khổ vì cái mình thương, phải nói rõ như vậy./.

XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN.
